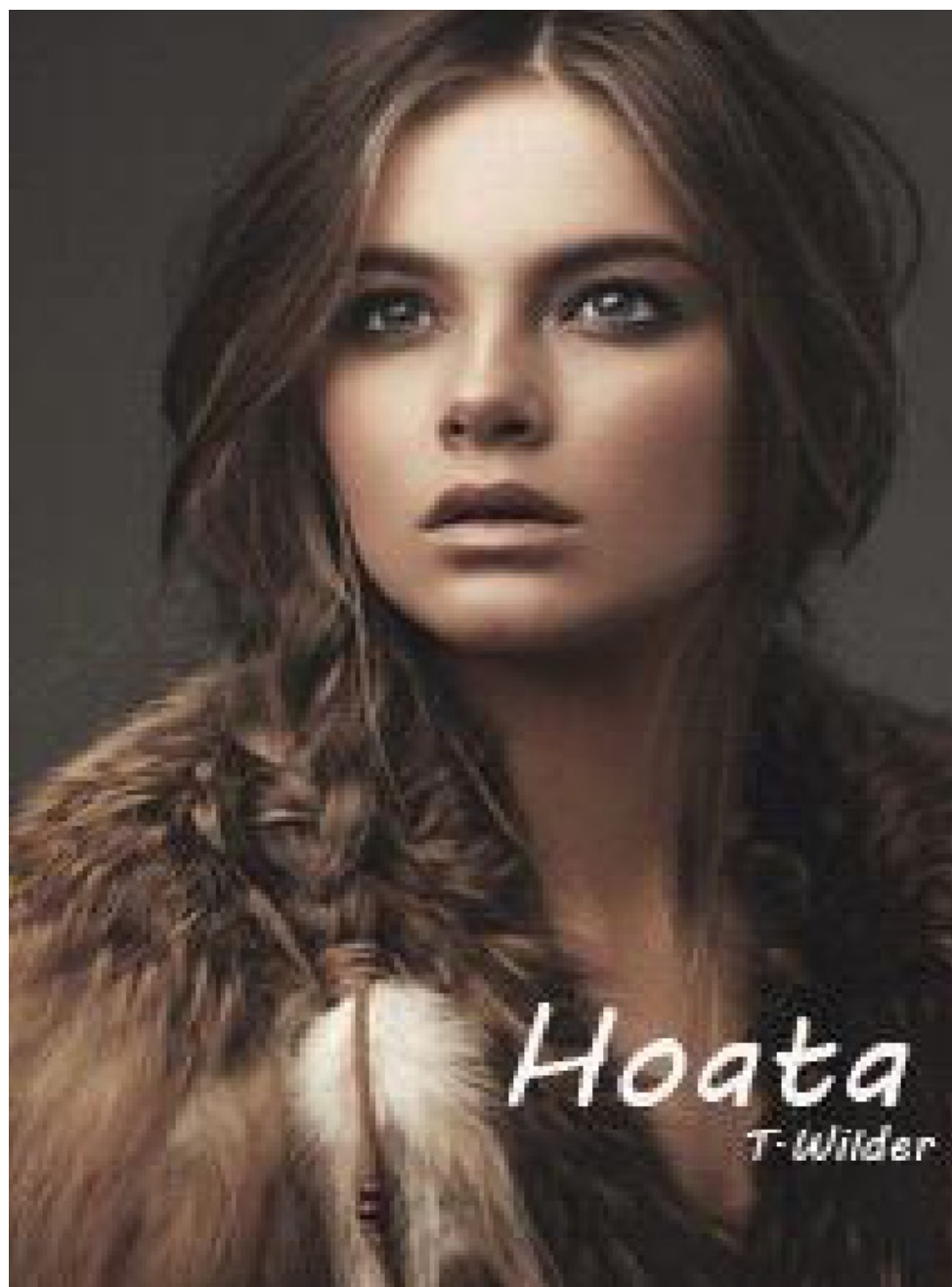

Hoata

În zilele noastre acest termen a căpătat un sens prea sec și prea spontan. Anii ce despart istorioara noastră de clipa în care ții această carte în mână, au tulburat mult sensul acestui cuvânt, furîndu-i acel farmec, acea noblețe de odinioară. Aș spune, cît de ciudat n-ar suna, că timpul i-a furat acestui meșteșug dulcea melancolie și romantica. De aceea, rog să fiu iertat de cititorul meu, care nu va găsi în această povestire amprentele prezentului.

Ochii ei întunecați s-au obișnuit demult cu obscuritatea din jur. În labirintul canalizațiilor din Londra acești ochi se simțeau ca acasă și nimic nu le putea scăpa din vedere. Cînd ieșeau la lumina zilei, aceștia pentru ceva timp se mijeau, încercînd să se salveze de culorile aprinse ce dominau suprafața. Cu toate acestea, sînt sigur că și la lumină, privirea acestor ochi căprui era nemaipomenit de ascuțită, deoarece în tot orașul nu exista vreun buzunar, care nu a atras această privire. Și bineînțeles că buzunarul meu nu a fost cel ce a scăpat de acești ochișori, de care urmam să mă îndrăgostesc la nebunie. Însă, să le luăm pe rînd.

În acel an – 1705-lea și al douăzeci și patru al vieții mele, am fost invitat de un vechi prieten în ospetie, la casa sa din Londra. Am primit scrisoarea într-o tristă dimineață de septembrie. Menționez că era tristă deoarece ceața acoperi în acea dimineață împrejurimile orașelului meu. Ceața întotdeauna era pentru mine un stimulent al gândirii, al fanteziei, însă, de obicei după îngândurările mele, adesea eram cuprins de crize de melancolie. Exact ca atunci când intram în baie.

Scrisoarea vechiului prieten care am primit-o în acea dimineață a preschimbat însă acea melancolie într-un zîmbet ușor. N-am menționat că nu am fost niciodată în Londra, iar ocazia, ce mi-a oferit-o îndepărtatul meu amic, m-a bucurat nespus de mult.

Mi-am anunțat imediat lacheul, Stuart – un domn de vreo cincizeci de ani, cu o privire aspră și o spinare nemaipomenit de dreaptă. Valetul meu era însă, necătînd la privirea-i aspră și încăpățînată, un domn extrem de bun la suflet, care timp de patru ani ce îmi servea, a reușit să-mi devină un adevărat prieten.

Stuart s-a arătat un pic mirat de noutate, însă după cîteva fraze ce am schimbat între noi pe tonul obișnuit, prietenesc, se porni în grabă să trebăluiască prin casă.

-Nu te grăbi, Stuart, îi strigasem eu cînd acela părăsi grăbit camera. Avem timp pentru toate!

Stuart zise ceva din coridor la care eu am zîmbit imediat. Apoi privii fereastra, după care se ridica soarele, gonind ceața dimineții. Mă așezasei la masa mea de scris, una solidă, întunecată. Pe masă – detalii neimportante, iar într-un colț al mesei, într-o ramă bogată – un mic portret al iubirii mele.

Am spus al „iubirii mele” cu toate că nu am primit niciodată răspuns iubirii ce i-o dăruisem. Dama de pe portret cu ochii mici, dar frumoși, cu detalii perfecte ale feței și formele plăcute ale figurii s-a jucat cu mine. Obişnuia s-o facă cu mulți bărbați, nu eram primul și, probabil, nu am fost ultimul. „Iubirea” noastră de o vară a fost prostească. Da, da anume

prostească! Aș spune că a fost una copilărească, însă, în acest caz, m-aș duce în eroare pe sine însuși. A fost o iubire prostească dintre un cavaler plin de seriozitate în relațiile fantomatice cu o damă bogată, nespus de frumoasă, dar totuși atît de ticăloasă! Obişnuia să-mi fie alături, să discutăm, să ne plimbăm, iar brusc, în cîteva clipe, se înstrăină de mine!

Privindu-i portretul nevinovat la prima vedere, fusesei cuprins de o ură față de evenimentele ce s-au petrecut între noi vara trecută, iar într-o minie nebună, trimis portretul jos și îl zdrobii cu piciorul.

Stuart auzi probabil strașnicul sunet, cu toate că casa era mare, însă nu socoti de cuviință să reacționeze cumva. În ultimii ani adesea eram cuprins de astfel de mînii...

În curînd, trăsura noastră gonia spre un oarecare port de la care urmam să luăm o corabie ce ne va duce spre Londra. Calea noastră era lungă, iar pe drum am adormit de cîteva ori, cu toate că îmi plăcea să privesc împrejurările din ferestruica trăsorii.

În calea noastră, făcusem cîteva opriri pentru a mînca și a ne odihni, atît noi, cît și caii ce trăgeau fără ostentare trăsura. Apoi pornirăm din nou.

Cînd ne-am urcat la bordul corabiei era noapte. O noapte, după alte cîteva nopți nedormite în trăsura ce tot gonia înainte. Detaliile corabiei, atît cît și a timpului și atmosferei din acea noapte mi le aduc aminte ca prin vis, căci cînd am urcat la bord, eram extrem de somnoros. Călătoria mea se transforma într-un zbuciumat vis de noapte, din care adesea mă trezeam neputînd să înțeleg unde mă aflu și de ce, mă rog, încăperea în care mă aflu se leagănă melancolic. Trebuie să menționez că pînă atunci nu am mai călătorit cu corabia și nu puteam ști despre termenul „rău de mare” decît din auzite. Atunci înțelesesem că era el. Se părea că adîncul coșmar, ce se tot întindea de cîteva nopți, nu mai avea să se termine, iar capul și stomacul meu se simțeau exact ca pendulul ceasornicului ce a rămas acasă.

Am tresărit din nou, iar privirea mea apucă să recunoască contururile cămăruței mele. După nopțile nedormite reușeam cu greu să mă concentrez – m-am pomeni că nu înțelegeam unde tot merge corabia mea. Totuși, astfel cum încă niciodată nu călătorisei cu astfel de transport, reușisem să regret că nu

văzusem corăbioara când urcasem la bord, înainte de a mă cufunda într-un nou somn, ce avea neapărat să fie stingherit.

Când m-am trezit, necătînd la toate suferințele mele de călător fără experiență, mi-am simțit capul deosebit de limpede, de parcă ultimele cîteva nopți, le-am dormit în patul meu mult adorat. Pomenii și cămăruța mea ce se pare că demult nu s-a mai legănat.

Ieșisem afară și simții imediat aerul umed al unei dimineți răcoroase. Simții mirosul, pe care cu siguranță îl cunoaște fiecare – cel al ploii. Pe punte – învălmășeală. Sub noi era Tamisa, iar pe ambele ei maluri se întindea Londra...

Și în nestăvilita dorință de a-i descrie cititorului meu doar adevărul, aș spune că am rămas un pic dezamăgit de cele văzute. Așteptările mele în acea dimineată fură din nou decepționate.

Dimineata răcoroasă se dovedi a fi prielnică spiritului meu cu gusturi destul de stranii, însă în așteptarea de a zări inima vestitului „bancher al lumii” fusesei decepționat amarnic. Probabil, închipurile mele fantasmaticе despre inima Imperiului Britanic nu era decît un prostesc vis copilăresc, deoarece nimic din ceea ce mi-am închipuit nu se reflecta în realitatea din fața ochilor. Nu reușisem să văd soarele sclipind în rîul pe care ne deplasam liniștit. În locul acelor luminoase reflecții nu observam decît întunericul apei, în care, precum într-o pictură mîzgîlită se reflecta cerul întunecat. Iar cerul! O Doamne, cerul era împînzit de nori întunecați ce parcă tot tindeau să atingă acoperișurile

londonezilor. Peisajul ce mi se deschise, mîzgîlit în agonia unui pictor nebunatic în culori surii-întunecate, părea deosebit de greoi. Da, anume greoi! De parcă însăși cerul ar apăsa peste sufletul meu.

Mi-aș fi dorit ca călătoria mea să ia sfîrșit pe o notă mai pozitivă, ca orașul să mă întâlnească cu culorile, cu minunatele sale reflecții aurii, cu plăcuta-i învălmășeală. Însă tabloul întunecat, parcă lipsit de viață, ar fi o anumită expresie a realismului, ce spulbera toate așteptările mele.

Cum pășii pe asfaltul londonez, speranțele mele că măcar interiorul orașului se va dovedi a fi astfel cum îmi închipuiam, fură și ele zdrobite nemilos. Fiecare pas făcut pe acest asfalt murdar, îmi inspirau o frică nelămurită, iar fasadele întunecate ale caselor parcă doreau să mă zdrobească cu zidurile lor aspre. Niciodată nu suferisem de claustrofobie, însă nu-mi puteam lămuri de ce fasadele cenușii, a celor două case printre care mergeam pe o îngustă străduță, parcă mă sufocau. Ridicasem privirea în sus, de parcă acest lucru m-ar fi salvat de pereții

grosi. Nu văzui decît norii plumburii, plutind melancolic deasupra celor două construcții paralele...

Stuart, cu permisiunea mea, rămase în port – acolo el întâlnise un vechi camarad, iar eu insistai să-mi duc bagajul singur, ceea ce și o făceam la momentul dat. O geantă nu prea grea și un portmoneu în buzunarul exterior reprezentau toată povara mea. Prietenul la care urmam să ajung în ospeție – Phill,

îmi lămuri cu precizie cum să ajung la casa sa.

Eu, în sfârșit, ieșisem pe un scuar, în centrul căruia pe ruinele unei vechi statui își avea taraba un vânzător de fructe și legume ce urla cu glasul său gros pe tot scuarul:

-LEGUME, FRUCTE, TOTUL ESTE PROASPĂT, ABIA CULESE!!!

Cînd acesta mă observă, acesta mi se adresă ceva mai încet.

-Legume? Poftim, familia ta se va bucura de astfel de cumpărături! Iar prospețimea! exclamă el. Uite, încă poți vedea roua dimineții pe ele!

Eu îi făcuși un gest negativ. În tot scuarul – o stranie învălmășeală. Cineva se grăbea undeva, făcîndu-și loc prin mulțime. Cîțiva domni respectabili în pălării înalte și sacouri nu mai ieftine ca al meu, vorbeau la colțul unui bloc. Cîțiva necunoscuți murdari mă tot iscodeau cu privirea, iar eu grăbii imediat pasul. De la al doilea etaj al clădirii o gospodină vărsă conținutul puturos al unei căldări chiar în stradă! Acest lucru m-a indignat mult, deoarece era cît pe ce să mă trezesc cu zoaiile puturoase în cap, însă se pare că pe nimeni în afară de mine acest lucru nu-l stingheri.

Sub privirea atentă al unui băiețel de la fereastra etajului doi, eu părăsii scuarul, aclamat de gălăgia și învălmășeala din jur. În culorile moarte ale orașului învălmășeala era în toi – se pare că fiecare avea ceva de făcut, începînd cu bancherul gras ce mergea în fața mea și terminînd cu micul pîrîiaș, de la care

mirosea îngrozitor și care aluneca într-un canal special pe la picioarele mele.

În calea mea mi se întâlneau atît fețe posomorîte, murdare, încotoșmănite în zdrențe și cu priviri dubioase dar și fețe netede, curate, proaspăt bierberite, cu ochi mici și isoditori, ființe luxoase îmbrăcate bogat. Printre cerșetori se numărau și copii – chipurile lor murdare, ochii speriați, gesturile atente și zdrențele rupte și chinuite dădeau de înțeles că Inima, așa zisului „bancher al lumii” totuși se zbate. Oaspeți, ca și mine, nu ar putea desluși pulsul acestei Inimi, iar dacă chiar ar putea, li s-ar părea ca fiind o lume complet străină. Între zidurile întunecate, sub cerul suriu, aici domina o altă viață – mîrșavă, plină de hoție și minciună.

În profunda-mi îngîndurare, m-am izbit de o domnișoară. Aceasta căzu jos, iar eu, rușinat pînă la culme mă grăbii să o ajut să se ridice. Abia acum îi observasem chipul și țin neapărat să vi-l descriu. Spre mine, de jos, priveau doi ochi căprui. Ochișorii mari sclipeau nevinovat, iar pentru o clipă simții cum amesc tot privindu-i. Fiecare detaliu al feței netede erau deosebit de

drăgute, începînd cu buzele mici și terminînd cu gingasele ondulări de păr brunet ce ieșeau la iveală de sub căciunița, cusută manual ce o purta pe cap. Să fi tot avut vreo șaptesprezece-optsprezece ani – o puștoaică! Însă ce corp ascundeau zdrențele, care arătau pe ea precum cea mai frumoasă rochie al modelierilor parisieni!

-Cer scuze, domnule, grăbi ea cu glasul ei nevinovat.

Atunci îi auzii pentru prima dată glasul. Sunetele ce-i părăseau subțirele gîtlej erau mlădioase, atît de mlădioase încît întotdeauna mai apoi, doream să le aud glasul. Era acel minunat glas care încă mai păstra în sine amprentele copilărești și

,totodată, persista în el o anumită maturitate feminină.

Ea clipi, pentru o clipă pleoapele-i netede acoperiseră ochisorii, lăsîndu-mă într-o teribilă așteptare să văd din nou acele minunate spectre căprui. Ea grăbi să se scoale, însă mîna mea era deja gata s-o ajute. Ea o privi cu un pic de sfială preț de o clipă, iar apoi mînuța ei micuță se cufundară în palmele mele.

În acea clipă am simțit căldura ei. Nu, nu acea căldură exterioară, ci ceva mai presus, mult mai misterios – ceva ce venea din lăuntricul frumoasei mele necunoscute. Am avut senzația de parcă ne-am cunoaște de-o veșnicie, iar dorința ca acest moment să dureze cît mai mult posibil mă cuprinse, la fel cum mă cuprinse și privirea ei blîndă, nevinovată și energică.

Dar iată că mîinile noastre se despart, simțeam degetele ei fine cum îmi alunecă din mînă și iată-ne deja în picioare. Ambii. În doi. Împreună!

-Vina este a mea, răspunsei eu, făcîndu-i o mică plecare. Abia am sosit în acest oraș, eram încă cu capul în nori și cu picioarele pe corabie, cînd m-am izbit de o astfel de domnișoară drăguță precum dumneavoastră!

Pe finii ei obrăjori apăru o roșeață drăguță, iar eu imediat înțelesesem că minunata domnișoară nu primește prea des

complemente. O astfel de nelegiuire nu putea exista! O astfel de domnișoară ar trebui neapărat să fie fiica unei baronese bogate, ba chiar a reginei! O astfel de frumusețe merită tratată cum se cuvine!.. Însă iat-o, stînd în fața mea, îmbrăcată cît se poate de modest, fără nici măcar o aluzie la un arbore genealogic comun cu cel al reginei.

-Deci, sunteți pentru prima dată în Londra? zise ea un pic uimită.

Ah, cît de simplu și cît de miraculos vorbea! Buzele-i subțiri, într-o mișcare fascinantă, scoteau sunete atît de limpezi, atît de clare!

-Da, în vizită la un prieten, spusei eu, privindu-mi gîngășa interlocutoare.

Ea zîmbi. Îmi zîmbi atît de gîngăș, atît de nevinovat cum n-o mai făcu nimeni pînă atunci. Sau poate niciodată n-am primit un zîmbet adevărat? Poate astfel și arăta un zîmbet – nevinovat, încă bîntuit de fantasme copilărești, firav. Probabil oricare alt zîmbet, de pe oricare portret mi s-ar părea unul fals, deoarece nu putea exista unul mai adevărat, mai naiv ca acesta, al domnișoarei din fața mea.

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, privirea ei alunecă rapid pe pereții ce mărgineau scuarul, de parcă ochisorii căprui ar fi uitat ceva, iar acum și-au amintit. De fapt, și eu mi-am amintit! Uitasem cu totul că stăteam în mijlocul unui scuar plin cu oameni, într-o învîlmășeală tipică orașelor mari. Uitasem de

cerul plumburiu ce apăsa peste casele londonezilor, de chipurile posomorâte, de pereții întunecați și reci, de fiecare detaliu al tabloului ce ne înconjura...

Ea probabil simți la fel, și iat-o că din nou mă privește cu drăguții săi ochi căprui!

-Trebuie să plec, spuse ea. Însă, cine știe, poate ne vom mai vedea!

Și îmi făcu din ochi. O făcu atît de drăguț, încît nu mai apucași să îi răspund ceva. Ea mă mai privi încă odată. În ochisorii ei – un adevărat spectru de sentimente, iar apoi se

îndepărta, se tot îndepărta grățios și rapid prin mulțime, iar mie nu-mi rămînea decît să îl urmăresc de valul de oameni! Dus în sensul opus...

O minută! O singură minută dură scurta noastră întîlnire. Ceasul meu arginiu nu mă putea minți, n-o făcuse niciodată. Realizam uimit cît de scurtă, cît de neașteptată fusese întîlnirea mea cu domnișoara de care m-am izbit în îngîndurarea-mi asupra afinităților orașului. Însă cît de mare mi-a fost uimirea cînd, pășind pe pavajul londonez spre casa prietenului meu, sesizasei că-mi lipsește portmoneul!

Nu-l puteam uita nicăieri! Nici în corabia ce mă legănase un număr de nopți la rînd, nici în trăsura noastră grăbită, nici la vreo altă etapă a călătoriei mele. Din firescul motiv că nici nu l-am scos din buzunar pe tot parcursul călătoriei!

Ah, gingașa domnișoară era o hoată! Atît de gingașă, atît de plăcută, atît de miraculoasă dar totuși o hoată. Trebuie să mărturisesc că fusesem dus în eroare de dulcii ochișori căprui. Nici prin cap, de fapt, nu-mi trecea cum așa o firavă făptură să se fi dovedit a fi o hoată!

Însă acele mișcări grațioase și în același timp pline de energie, treziră în mine spiritul meu romantic. Acei ochișori căprui și acea atingere plăcută, care parcă încă o mai simțeam, mă făceau, într-un miraculos mod, să cred în dragostea la prima vedere.

Mă făceau să cred în lucrul, față de care devenisem deosebit de sceptic în ultimii ani.

Iată-mă!

Cel ce urla nopțile întunecate în pustietatea propriei camere, jurînd că nu se va mai îndrăgosti niciodată de la prima vedere.

Iată-mă!

Autorul sutelor de greșeli amoroase, care de sumedenii de ori le simți și le retrăise pe fiecare în parte.

Iată-mă!

Cel ce zdrobise portretul inexistentei iubiri, într-o nebună încercare de a uita trecutul...

Iată-mă din nou îndrăgostit! Mai nebunatic, mai neașteptat ca niciodată! Purul sentiment mă cuprinse imediat cum i-am văzut ochisorii căprui, privindu-mă nevinovat. Sentimentul născut aidoma unei flăcări puternice undeva înăuntrul meu, nu semăna cu nimic altceva ce simțisei mai înainte. Prea mareț, prea adevărat, prea pur era acel sentiment, pentru a-l putea compara cu tot ce a fost înainte. Toate acestea veneau de la o firavă ființă, îmbrăcată în niște zdrențe, ce păreau extrem de drăguțe, cu ochi căprui, cu buze subțiri, cu o căciuliță cusută manual, de sub care ieșeau ondulări brunete de păr. Să fi tot avut vreo șaptesprezece-optsprezece ani...

Simteam, aveam nevoia să o revăd. Știam că acest lucru o să se întâmple, neapărat o să se întâmple! Chiar dacă înainte era o noapte, în care numaidecât nu voi putea închide vreun ochi. A doua zi urma să o revăd, chiar dacă pentru întâlnirea noastră va trebui să-mi jertvesc ceasul argintiu – aș da totul hoatei, drăguței hoate cu care soarta mă întâlni!

În curînd ajunsei la destinație. Phill Watson mă întâlni călduros, ne îmbrățișarăm. Ne așezarăm la masă – între noi se construia o conversație linpede, ușoară ca într-un cel mai bun prieten. Nu era clipă în care tăcerea să se lase asupra camerei – aveam o sumedenie de subiecte de discuție, iar dispoziția mea era ridicată. Totuși, nu-i spusei nimic prietenului meu despre întâlnirea mea cu minunata domnișoară, însă în gînd, îi mulțumeam de sute de ori pentru ocazia ce mi-o oferise de a vizita acest oraș.

Ah, nu-i cunoșteam nici măcar numele! Cu acest gând se începură chinurile mele de noapte. Mă trezeam brusc, în mijlocul nopții, în întunericul camerei, cu neplăcuta senzație de parcă aş pierde-o! Aveam senzația că dacă nu mă ridic din pat acum, drăguța hoată ce mi-a furat inima cu tot cu portmoneu va fi pentru mine pierdută pentru totdeauna. Vroiam să mă ridic, totuși, să ies în stradă și dacă voi ieși, neapărat o voi găsi.

Parcă o vedeam. Cu ochișorii căprui, cu undulările brunete de sub căciulița-i subțire, cu mișcările ei grațioase și energice. Hoata stătea în fața mea, privindu-mă cu acea privire nevinovată care nu o voi uita niciodată.

Mă sculasei din nou. În jurul meu aceeași beznă a nopții, însă ceva îmi șoptea că degrabă linia orizontului se va lumina. În curînd, în cel mai scurt timp, se va începe o nouă zi. Se va începe neapărat cu palida lumină a soarelui, sau, mai precis, cu cerul înnorat de culoare surie. Știam acest lucru. Întunericul întotdeauna prevestește lumină.

Însă ce putea prevesti acea întîlnire? Și cum de o domnișoară reuși să mă impresioneze atît de puternic, să lese așa o amprentă uimitoare în sufletul meu? Cum reuși să facă drăguța mea hoată acest lucru, dacă în ultimii ani, sub presiunea tristei experiențe, m-am transformat într-un sceptic, gata să-și susțină argumentat părerea că iubirea de la prima vedere nu există? Cum reuși ea cu acea privire naivă să-mi distrugă toate argumentele mele?

Și iar o vedeam pe ea...

Cînd a doua zi ieșisem la plimbare după micul dejun, destinația mea era mai clară ca niciodată. Mă îndreptam spre scuarul unde am întîlnit-o prima dată, cu disperata, neajutorată-mi speranță că o voi întîlni din nou. Bineînțeles că aș menționa cîte ceva despre timpul de afară, pentru început, și aș spune că nu s-a schimbat deloc. Același cer monoton colorat în gri, culoare ce o purta fără pic de interes orice detaliu al orașului de pe Tamisa.

Scuarul mă întîlnise cu învălmășeala sa de odinioară. În învălmășeală – doar chipuri necunoscute, care nu prezentau nici un interes. Ochii mei iscodeau fiecare colțișor al scuarului, încercînd nu cumva să scape vreun detaliu. Pentru o clipă, doar pentru o singură clipă, simțisei o senzație neplăcută de parcă nu mai aveam s-o mai văd. Simțisei teribila senzație de noaptea trecută, reușind să mă blestem pentru faptul că atunci, noaptea, cînd dorința de a o vedea era mai aprinsă ca niciodată, nu mă ridicasei din pat pentru a o găsi înainte ca...

Dar iat-o că vine! Grațios, nemaipomenit de elegant, venea, iscodind și ea atent cu ochisorii ei căprui colțișoarele scuarului. Oare era în căutarea necunoscutului de care s-a izbit ieri?

Privirile noastre se întîlniră în sfîrșit. După o noapte petrecută într-un somn tulburat, după douăzeci și patru de ore de așteptare, douăzeci și patru de ore ce s-au scurs atît de greoi, atît de chinuitor, iată o vedeam din nou!

Numaidecît mă observase! Privirea ei sclipi tainic cînd mă văzuse, cîteva clipe ea stătu parcă gîndindu-se ce ar trebui să facă mai departe, și iat-o cum se întoarce, pierzîndu-se din nou prin mulțime. Preț de cîteva clipe mai privisei cum corpul ei dispăre grațios între necunoscuți, iar apoi pornisei după ea, croîndu-mi calea prin mulțime.

N-o puteam lăsa să plece! Pentru nimic în lume, n-aș dori să pierd gingașa hoată. Senzația, ba nu – presimțirea că sunt la un pas de a o pierde pentru totdeauna, era mai puternică ca niciodată. Mai puternică chiar ca noaptea trecută, deoarece știam cu precizie că dacă o voi pierde, în acest scuar miraculoasa mea domnișoară nu se va mai întoarce niciodată. Îmi croiam calea, prin mulțime – pe alocuri mai violent de cît aș fi vrut, gonit de frica să nu o pierd.

Necunoscuta se mișca repede – nu alerga, însă pasul îi era grăbit. Cotise de pe bulevard, luînd-o pe o străduță lăturalnică deosebit de îngustă și trecu la fugă. Fugea liber, cu o grație aparte și fără a depune mult efort. Pașii ei se răsunau ușor pe pavajul străduței, iar eu grăbii din urmă.

Ne pomenirăm într-un labirint de străduțe pe care numai ea îl știa. Cunoștea fiecare colțișor, fiecare curbă, se părea că se juca cu mine, deoarece pot jura că îi auzisei rîsul ei – limpede, nestăpînit, aproape copilăresc!

Ah, minunata mea hoată! Era firea ce putea transforma frica și panica mea de a o pierde într-un joc atît de plăcut și atît

de nevinovat! O făcea cu maiestrie – mă conducea negreșit într-un anumit loc, cunoscut doar numai de ea și rîdea, simțind, probabil, că nu mă întoarsei după portmoneu. Simțea! Neapărat simțea colosala și nestăpînita mea dragoste, ce izbucni atît de neașteptat, atît de limpede și de grandios, încît ar înghiți neapărat în valurile-i înfocăte orice altă dragoste ce existase de pîna la ea.

Întortocheatele străduțe pe care mă conducea domnișoara își găsiră într-un sfîrșit impasul. Era un perete ce nu se deosebea cu nimic de alți pereți londonezi. Ea se întoarce cu fața la mine, dîndu-se încetîșor cu spinarea spre perete și mă urmărea cu ochisorii căprui: energic, atent, îmi iscodea fiecare mișcare. În gîndul ei alunecă strașnica presupunere că totuși eu, necunoscutul de care se izbi ieri în scuar, mă întoarsei după portmoneu.

-Domnule, eu...

Ea începu atît de gingaș! Se pare că glasul ei ușurel ar putea liniști pe oricine, cît de tare nu și-ar iubi acel „oricine” portmoneul furat. O înțelegeam perfect, iar cînd văzusei, ba nu – simțisei că în ochisorii căprui alunecă frica, grăbii să o liniștesc, întrerupînd-o:

-Nu m-am întors după portmoneu, gingașă domnișoară. Am fost mînat de dorința de a vă revedea.

Era frapată. Ochisorii ei atît de blînzi mă priveau atent, parcă neputînd să creadă în ceea ce vedeau. Preț de cîteva clipe

ea stătu, parcă adunându-și gîndurile, iar pe obrăjorii ei finiți apărea din nou acea roșeață ușoară, ce o văzusem pentru prima dată în scuar.

Apoi se luă în mîini. În fragedu-i corp tînăr, în naivitatea ei atît de drăguță, dormita neapărat un caracter puternic. Femenitatea ei, într-un mod inexplicabil, se afla într-un minunat tandem cu copilăria, cu naivitatea, cu nevinovăția. Ea întinse mîna pentru a fi neapărat strînsă și spuse limpede și ușor, exact ca în copilărie:

-Lisa... mă numesc Lisa.

Îi luasei micuța mînă. Fină – exact ca atunci cînd se cufundase în palmele mele la prima noastră întîlnire. Și ca odinioară, îi simțisei căldura, acea plăcută căldură ce mă învăluia plăcut în mrejele ei limpezi și ușoare. Însă, contrar așteptării finuței mîini de a fi strînsă, o dusei ușor la buze și o sărutasei.

Ah, acea clipă dulce! Clipa cînd buzele mele atinseră mînuța ei ușoară. Clipa cînd simțeam cum inimioara ei se bătea tot mai tare – mai tare ca niciodată în așteptarea, în dulcea presimțire al sărutului!

Iată că privirea noastră se întîlnește din nou, iar eu observ obrăjorii rumeni, mai rumeni ca niciodată, într-o sfiială nevinovată. Ochișorii, acei dulci ochișori mă privesc, mă admiră, savurează această plăcută clipă, dorind ca ea să nu se termine niciodată.

-Allan, îi șoptisem eu. Allan Mason.

Mă ridicasei din aplecarea-mi respectuasă. Eram aproape la aceeași statură – nu mă deosebeam niciodată prin înălțime. Stăteam aproape – exact ca și atunci în scuar, simțind cum detaliile inalore ale lumii dispar în jurul nostru. Lent, fără să observ, acestea deveneau un mîzgîlit fundal, ba nu – un detaliu neimportant. Prea neimportant pentru a-mi mai fura vreodată atenția de la mica mea hoată.

-Mason? Exact ca și pe unchiul meu –este aici jos, făcu ea un semn la pămîntul de sub picioarele ei elegante.

-Jos? Unchiul tău trăiește sub pămînt? mă uimii eu, simțind cum între noi se leagă o conversație.

-În canalizație, mă corectă ea ușor. Toți trăim în canalizație.

Accentul ei pe cuvîntul „toți” îmi dădea clar de înțeles că sub acest cuvînt, ea subînțelege neapărat hoții.

-Dar dumneavoastră, domnule Allan, unde trăiți?

La acest moment ne apropiarăm, ne apropiarăm instinctiv. unul de celălalt, iar eu, cu permisiunea ei, primită din privirea-i atentă și energică, o luai ușor de mîină pentru a părăsi labirintul de străduțe.

Ah, totuși ce mînuță fină avea! Nu-mi venea să cred cum de o astfel de mînuță are curajul să încerce buzunarele londonezilor. Însă în privirea-i aprinsă, drăguță, de care se pare

că nu putea scăpa nimic de pe lume, se citea neapărat și curajul. Micuța, miraculoasa mea hoață era curajoasă!

-Vin din Franța, cu totul că nu sunt născut acolo. Mă evidiențez atît de mult? zîmbii eu.

-Manierele dumneavoastră se deosebesc de ceea ce văd de obicei aici, răspunse ea, pășind alături de mine. Sunteți foarte drăguț!

Trebuie să menționez că cuvintele micii mele domnișoare și-au atins ținta. Ținta înghețată, care refuza să accepte orice complement în ultimii ani. Spre deosebire de ea, nu eram lipsit de complemente. Ba mai mult – le primeam destul de des. Probabil acesta și era motivul pentru care cuvintele, odinioară plăcute, înălțătoare, pierdură la un moment dat din splendoarea lor, transformîndu-se în niște sunete goale.

Însă cuvintele ei, atît de simple, dezlănțuiră în mine o adevărată furtună. O furtună ce nu fusese dezlănțuită de mult timp și niciodată, niciodată atît de puternică, atît de pură!

-Ar fi o nelegiuire totală neglijarea unei astfel de frumuseți ca ale dumneavoastră!

Privirea ei stăluți, de parcă drăguța hoață ar mulțumi într-un mod cunoscut numai ei lui Allan Mason, ce trezi în ea sentimentul, care pînă acum apărea doar ca niște scurte, neclare scînteii. Sentimentul care o cuprinse acum, pentru prima dată, în toate fermecătoarele sale mreje.

Ar putea chiar simți dulceața acestor mreje! Acum, pentru prima dată, se simțea atât de bine, atât de fericită, alături de un... necunoscut?

Ea își tot repeta, își repetase în somnu-i neliniștit de astă-seară, că acea întâlnire, acele priviri înfocate în scuar cu o zi în urmă, nu fuseseră decît una din multele, din zecile-i de scînteie amoroase ce așa și nu au mai dovedit să se aprindă. Era ceva, ce unchiul său – Charley Mason, numea „iubire de la prima vedere”. În acei treisprezece ani petrecuți la unchiul său, ea – exact ca și el, învăță să urască acest termen...

Să-l urască, fără măcar să-i înțeleagă sensul. Acum, cînd gustase din acest „pom interzis” și îi simți gustul atât de plăcut, atât de înălțător, Lisa, se întreba: cum putu să judece atât de aspru, ceea ce nu reușise să înțeleagă? Cum putu ea judeca, în tănuitele sale îngîndurări, gustul unui fruct, fără măcar a-l gusta?

Acum Lisa era o „fetiță mare” – cum obișnuia să spună unchiul Charley, încă de cînd aceasta îi păși pragul la vîrsta de cinci anișori. Iar acești treisprezece ani, petrecuți alături de hoți, de criminali, de cele mai întunecate personalități ale Londrei, oare n-au fost acești ani o imensă, tragică minciună, ireversibilă precum cancerul?

Nu conta! Nu mai putea conta nici învățătura aspră a unchiului, nici regulile dure ale hoților. Nu mai conta nimic din

trecutul ei – acesta, la apariția lui Allan, pur și simplu se uita, dispărea înapoi în canalizația unchiului.

Mintea îi devenea limpede când îl privea în ochi, iar gândurile ei, adesea prea ocupate cu buzunarele străine, reveneau la loc pentru a se încâlci, a se învîrți nebunatic în capul ei, iar într-un sfîrșit, ea reușea să scoată cîte ceva din sine:

-Nu am părăsit niciodată orașul, domnule Mason. Uneori mi se pare că în afara orașului, această lume se sfîrșește!

Allan Mason privise cerul orașului și o privi cu un fel de jale. O astfel de privire Lisa nu văzu demult...

-Ah, scumpa mea Lisa, cîte lucruri nu poți vedea, stînd în acest oraș!

Erau cu totul în altă parte a orașului. Domnul Mason o conducea ținînd-ui ușor mînuța, iar Lisa se simțea într-o siguranță, ce părea a fi demult uitată.

La faptul că Allan Mason era călător – necunoscător al orașului, se pare că nici unul din ei nu atraseră atenție. De când începuseră minunata plimbare trecuse, probabil, aproape o oră. Timpul zbura alături de drăguța pereche atît de rapid, iar ei nici nu observau!

Erau în acea parte a orașului de care hoții se tot fereau, de parcă ar fi goniți însuși de casele impunătoare din cărămidă roșie, atît de reci la atingere! Cei mai neînfricați din cei mai neînfricați hoți nu s-ar avînta în imensa împărăție de piatră a

elitei, nici chiar pentru cele mai bogate buzunare! Frica, groaza animalică cuprindea ființa fiecărui hoț, ce printre zidurile reci din cărămidă roșie zărea chipul gardei.

În uniformă-i întunecată, înarmat și cu privirea-i rece, insufla în ființa oricărui hoț, veșnic locuitor al canalizațiilor, ce ajunse printre zidurile din cărămidă roșie într-un mod nelămurit, o frică nemaipomenită, ce făcea inima să se zbată atît de rapid! Garda, cu toată ființa sa, cu mersu-i calm și ușuratic, nu era decît doar simbolul, groaznica prevestire a SPÎNZURĂTOAREI...

Lisa înghiți în gol, de parcă și-ar lua ultimul răsufu pe eșafod. Gîndul la sîngerosul cuvînt, scris cu majusculă în mintea sa tînă, o învăluia într-un neplăcut val de groază. Ea simți nevoia de a se apropia de Allan și iată că ca printr-o minune, frica dispare, transformîndu-se lent, dar sigur, într-o iluzie.

Eu simții privirea ei asupra patrulei ce mergea în fața noastră pe strada largă. Văzui cu coada ochiului cum privirea ei căpruie, exact pentru o clipă alergă grăbită pe figura lui întunecată, și iată cum hoța, drăguța mea Lisa, se ghemuiește mai aproape de mine.

-Nu ai de ce să-ți fie teamă, îi șoptisei eu.

Ea îmi răspunse imediat, de parcă s-ar teme să nu-mi fac impresii greșite:

-Nu mă tem...

„Mă tem de ceea ce urmează după ce garda pune mîna pe tine!” și-ar dori ea să zică, însă așa și nu o spuse. Știa prea bine sunetul cu care ștreangul se întinde în nemiloasa-i cădere, cu toate că se ferea să asiste la spînzurările publice. Se trezea uneori cu acest zgomot uscat, prevesitor al morții din somnul ei de noapte.

-... doar mă stărui să mă feresc de ei. Ah, domnule Allan, priviți cît e de frumoasă Tamisa!

Nu o spuse pentru a schimba tema. Glasul ei sună pe un ton atît de drăguț și naiv, cînd Lisa, bucurîndu-se de razele soarelui ce în sfîrșit se scăldau în apele Tamisei, mă trase după ea spre parapetul de la marginea podului, pe care tocmai apucasem să mergem.

Era și ea fascinată precum mă fascinam și eu de razele soarelui, care aidoma unor săbii aurii străpunseră negreața nesfîrșită a norilor. Aceștia se îndepărtaseră, lăsînd în urmă cerul de un albastru pur, culoarea căruia i-o și uitasem. Pe sub podul nostru – apele Tamisei mai limpezi ca niciodată, ce își continuau atît de liniștit cursul printre cele două maluri londoneze. Era atît de limpede, încît reflecțiile razelor de soare în apa Tamisei, într-un vals lin cu culoarea albăstruie a cerului, parcă ne făceau din ochi!

Acolo, la parapetul de la marginea podului, stătusem în doi, savurînd culorile orașului ce se schimbară atît de spontan. Stăteam, discutînd. Eu îi povesteam lucruri ce nu conteau să o

uimească, situații ce o indignau, istorioare ce o făceau să zîmbească. Ea vorbea ușor, cu glasul ei mlădios – un adevărat tandem între amprente copilărești și feminitate matură, îmi făcea inima să se zbată mai tare.

Stăturăm acolo, pînă cînd razele apusului nu se lăsară pe pămînt, construind umbre caraghioase pe tot orașul. Figurile noastre mergeau alene înapoi, în umbrele orașului de seară. Presimțirea despărțirii se apropia năvalnic, însă Lisa, cu o singură șoptă, îmi alungă toate temerile mele.

Orașul se schimbă de nerecunoscut. Mă uimea cu culorile sale aprinse, vii – contrar orașului ce-l cunoscusem acum o zi în urmă. Detaliile lui sclipeară în umbrele amurgului, pavajul părea deosebit de curat, întreaga atmosferă se schimbă. Sumbra obscuritate de odinioară căpătă culori calde, atît de plăcute privirii călătorului!

Eram din nou în acel scuar în care acum o zi în urmă mă izbisei de minunata mea Lisa. Ferestrele caselor nu mă mai priveau atît de trist ca înainte, iar construcțiile din jur se vopsiră în culoarea roșiatică a apusului. Ultimele raze se vărsau în scuarul, ce se pare că pentru prima dată vedea lumina atît de blîndă a soarelui.

Îi sărutasem din nou mînuța, savurînd clipa cerească. Ochișorii ei căprui, obișnuiți cu întunericul ce se așternea peste noi, mă priveau ca odinioară, iar buzele ei șoptiră ușurel, parcă consolîndu-ne despărțirea.

-Ai grijă de tine, Allan.

Mă pomenisem cu ea la piept într-o strânsă îmbrățișare. Îi simțeam cu pieptul bătaile grăbite ale inimioarei și, sunt sigur, că și ea le simțea neapărat pe ale mele. Trecu, probabil, o veșnicie înainte ca să ne despărțim...

Mîine o voi vedea din nou pe scumpa mea hoată –știam asta cu siguranță. Înainte însă se așternea o noapte întunecată, bîntuită de insuportabila așteptare, care se părea că își pierdea sacrul ei remediu în întuneric. Era încă o încercare ce mi-o întindea soarta înainte de a revedea ochisorii căprui – chinuitoare și groaznică prin esența ei.

Allan Mason plecă demult din scuar. Acesta rămase în palida lumină a lunii doar cu cîtiva trecători întîrziați...

Lisa părăsi și ea scuarul, dar gândurile ei au rămas acolo, savurînd minunata clipă cînd buzele lui Allan atinseră mîna ei. Doamne, în acea seară gândurile Lisei bîntuiau tot orașul în lung și în lat, în încercarea de a retrăi clipele ce s-au scurs atît de repede! Prin întunericul ce o înconjură, parcă auzea vocea lui, derulînd-o iar și iar în memorie, simțind cu fiecare derulare cît de mult o îndrăgise.

Acum Lisa înțelese! Aceste douăzeci și patru de ore de cînd îl cunoaște pe Allan Mason, o făcu să realizeze cît de mult fusese dusă în eroare în acești treisprezece ani! Fiecare clipă petrecută alături de Allan, era un argument împotriva ideilor unchiului Charley.

„Suntem hoți! Suntem o haită! Toți cei de la suprafață nu sunt decît pradă! Suprafața e periculoasă atît timp cît ne numim hoți!”

Unchiul se separase demult de civilizație, preferînd să trăiască departe de tot ce numea Lisa „suprafață”. Ba mai mult, acesta adună în jurul său cele mai întunecate personalități ale orașului, construind în canalizațiile Londrei o adevărată organizație. Astfel, propria fobie a unchiului, devenise în scurt timp o ideologie, acceptată pe larg în canalizația orașului.

Ideologie ce se răsfrînse și asupra Lisei...

Neapărat făcea și ea parte din ideologia unchiului. Ba mai mult, era un element important în toată structura, deoarece nu era hoț în toată Londra să nu cunoască această drăguță domnișoară, ce avea curajul să încerce cele mai de văză buzunare! Dar iată că cu apariția lui Allan Mason, acest nebunatic vîrtej se potoli, iar Lisa, hoța din canalizație, realiza cît de mult se înșela unchiul. Cît de mult se înșela ea...

Cînd erau împreună, Lisa nu mai era acea iscusită hoată, de care nu putea scăpa nici un buzunar din oraș. Probabil, din acest motiv teoriile unchiului despre suprafață, păreau tot mai absurde. Oricare pericol devenea o iluzie cînd Allan Mason îi era alături.

Urmase un vîrtej amoros, despre dimensiunile căruia cunoșteau numai ei doi. Viața ei căpătă culori și minunate detalii atît de noi pentru Lisa, încît îi uimea la nesfîrșit privirea-i atentă.

Ea învăța să prețuiască fiecare clipă a plimbărilor ce se sfârșeau sub palida lumină a astrelor, făcea primii pași într-o viață nouă, necunoscută pentru hoată, dar care o fascina, îmbătînd-o în mireasma-i proaspătă. Cu fiecare clipă petrecută alături de

Allan, îl îndrăgea tot mai mult, iar împreună cu miraculosul sentiment, se îndrăgostea tot mai mult de oraș, de scuarurile într-o plăcută învălmășeală, de mișcarea-i neoprită nici chiar de umbrele amurgului, de acele reflecții aurii în apele limpezi ale Tamisei, care le cunoscuse tot datorită lui...

Cît despre mine, despre zbuciumata fire amoroasă, a cărui suflet umbrat de amintirile, de nenumăratele greșeli ale

trecutului, a fost gonit într-un îndepărtat oraș pentru a-și lecuji rănilor ultimelor ani, n-aș putea niciodată reda clipe mai fericite decît acele, cînd alături de drăguța mea Lisa, călcam asfaltul londonez.

Însă simțeam, simțeam cu fiecare nerv, apropierea neîndurătoare-i clipe, cînd într-un zbuciumat moment, va trebui să părăsesc orașul. Această groaznică clipă era încă departe de

mine, însă aroma-i amară plutea în văzduh. O simțeam!

Era încă departe de mine...

Însă, nu! Mă înșelam! Era o jalnică încercare de a mă consola eu însuși pe mine, mîngîindu-mă cu falsul gînd că nu va trebui să părăsesc orașul în curînd. Mă duceam în eroare pe sine însuși, savurînd falsul propriilor gînduri, însă tot mai des mă

sculam din somnu-mi zbuciumat de parcă deja pierdusem hoața, drăguța mea hoață, pentru totdeauna.

Ah, cîte visuri prostești bîntuiau somnul meu în acele ultimele nopți petrecute în oraș! Fiecare din el mă învăluia în plasele-i lipicioase, ducîndu-mă într-o realitate de noapte, de care nu mai puteam scăpa. În visurile-mi zbuciumate tot mai des o vedeam pe Lisa. O vedeam departe de mine, iar contururile drăguțe ale chipului ei păreau demult uitate. Dar iată că chipul ei dispare, iar în groaza ce mă cuprindea în acele clipe, vedeam un singuratic ștreang, în așteptarea-i monstruoasă...

Trebuia să părăsim orașul! Cu acest gînd, m-am trezit în acea dimineață și într-o nebună grabă mă îmbrăcasei, mă berberii și mă grăbii în scuarul în care am întîlnit-o pentru prima oară.

Însă voi vorbi calm – Lisa nu trebuie să simtă că am o presimțire rea. Trebuia să plecăm nu deaceea pentru că o iubeam și că o eventuală despărțire, de care atît de mult mă temeam, ne-ar frînge inima la amîndoi, ci pentru că simțeam, neapărat simțeam că Lisa este în pericol! Trebuia să-i vorbesc despre ceea ce deobicei nu discutam – despre meseria sa, care la început mă fascină printr-un farmec, pe care nu l-aș putea explica în cuvinte. Un farmec, ruinat de coșmarurilor ultimele nopți.

Cînd venise momentul să-i vorbesc despre tainica mea presimțire, eram calm – nici urmă de alarmare. Stăteam la umbra unui copac, departe de străduțele orașului. Lisa stătea

rezemîndu-și capul de pieptul meu, povestind despre unchiul său Charley Mason. Când finisă, ea mă privi în ochi. Mă privi straniu, cu un fel de teamă subtilă ce nu am mai văzut-o în privirea ei mai înainte, de parcă simțea că trebuia să-i spun ceva important.

-Lisa, trebuie să plecăm.

Îmi auzisem propriile cuvinte, sunînd altfel de cum aș fi vrut, de aceea mă grăbisei să mă corectez.

-Eu trebuie să plec din oraș în curînd...

Făcusei o pauză. Ochișorii căprui, ce iscodeau fiecare mișcare, mă priveau atent, iar eu simțeam cum înetișor, dar neîndurător, cuvintele ce va trebui să le spun se pierd în memorie.

-Lisa, aș vrea să mergi cu mine. Să părăsești canalizația...

Cuvintele lui Allan sunară pentru prima dată atît de violent în capul ei, cu toate că acesta le spuse calm, aproape în șoaptă! Ea simți cum înăuntru, unde ar fi trebuit să se afle sufletul, alină o briză ușoară. Iată se întîmpla acel lucru, de care Lisa se ferea să se gîndească, gîndul ce o bîntuia de cînd îl îndrăgise pe acest Allan Mason: „Dar dacă va pleca?”

-Știam că mai devreme sau mai tîrziu, vei pleca, Allan.

Ea zîmbi tristă

-Obişnuiam să mă feresc de acest gînd, dar iată că...

-Lisa, te implor să mergi cu mine! Viața ta... Lisa, ea nu poate continua în canalizație... Doamne, tu meriți mult mai mult decît întunericul canalizației!

Lisa tăcea. Apoi ea ridică ochii din nou la Allan.

-Vorbești despre faptul că sunt o hoată?

Rămasei uimit cînd buzele subțiri ale Lisei scoaseră acea întrebare, iar ochisorii ei căprui mă priveau iscoditor. Tăcerea se întindea în neputința mea de a-i răspunde.

-Da. Lisa, știi prea bine cum sfîrșesc toți hoții...

Simțeam cum în propriul meu glas sunară note de implorare disperată la adresa minunatei, gingașe mele hoate care o întâlneau în scuar.

-... nu vreau să... să se întîmple ceva cu tine.

-Allan, în toți acești treisprezece ani de cînd venisem la unchiul Charley... doar cu asta și mă ocupam...

Ea simțea, pentru prima dată, cum glasul îi tremura mișelește. Alături de Allan, pe lîngă toate miracolele la care în acești ani rămînea oarbă, acum, pentru prima dată, simți acel teribil simțămînt al vinovăției. În fantezai-i naivă, apăsarea ea însuși, hoata din canalizație, ce toată viața păcătuia într-un mod atît de mîrșav, atît de înjositor, dar totuși cu atîta iscusință! Pentru prima dată în viață, Lisa se gîndi la viitorul său, la ziua de mîine, ascunsă într-o ceață densă a necunoașterii, prin

valurile albicioase căreia, nici atenții ochi a hoăței, nu puteau desluși nimic.

Realiza, cu teamă, cîte lucruri nu cunoaște! Cînd ajunse oare la un punct atît de jos? Atunci, cînd cu treisprezece ani în urmă, băgă mîna în primul său buzunar și scoase la iveală primul său trofeu? Primul său adevărat triumf. Sau cînd, încoronată de aclămarile sincere și de privirea plină de mîndrie a unchiului, devenea o hoăță în toată legea – groaza oricărui buzunar? Sau mult mai înainte, cînd abia venise pe lume?

Oare hoția era meseria, așa-numita vocație a Lisei? Sau era ceva mult mai sacru...

Un destin?

Neapărat trebuia să fie destin! Cel puțin pentru că iscusința sa în acest meșteșug nu cunoștea vreo asemănare. Pentru că toți hoții Londrei, doreau măcar o dată să vadă cu ochii lor, legendara hoăță din canalizație – adevărata mîndrie, o neasemuită perlă a unchiului Charley.

Sau poate destinul ei era legat de necunoscutul, de care se lovise cu două săptămîni în urmă în scuar? De Allan Mason cu apariția sa furtunoasă, ce reuși să învie în firavul ei suflet purul sentiment?

Niciodată Lisa nu fusese atît de încurcată în propriile-i sentimente. Fie acum ea singură, în cămăruța sa din canalizație, neapărat ar vărsa lacrimile-i triste în întuneric, departe de

privirile celorlalți hoți, ce au s-au deprins s-o vadă energică, veselă. Sau s-ar apropia de unchiul Charley, cum o făcea când era micuță, știind că palmele-i mari și aspre, glasul puternic, dar calm, vor alunga lacrimile de pe fața ei într-o șoaptă liniștită.

Aici era Allan, astfel cum îl văzuse ea pentru prima dată. Privind la fața-i sinceră, într-o nesfârșită și cuminte așteptare, ea scăpă acele două lacrimi cristaline ce stăteau demult pe genele ei.

-Mă tem...

Ea își luă aer în piept și scoase din sine.

-...mă tem că nu pot face altceva decât asta...

Ea făcu un neajutorat gest spre pământ. Pe obraji ei fini străluceau două lacrimi cristaline, ce își croiau calea prin căldura acelor obrăjori.

Ah, Lisa! O cuprinsei din nou, în dorința de a o alina, iar bărbia ei, tremurând ușor, se așeză din nou pe pieptul meu.

-Te pot învăța de toate, Lisa... Acolo unde vom merge, vom avea de toate, nu va mai fi nevoie să furați... nici tu, nici unchiul Charley... El se va putea, în sfârșit, ocupa cu apicultura... Mai ții minte când îmi povesteai că cândva îi plăcea la nebunie albinele?

Lisa ridică privirea înlăcrimată spre chipul lui Allan. Timpurile când unchiul era pasionat de albini, de grația

zumzetului lor, păreau o îndepărtată amintire – Charley îi povestise odată despre ele Lisei.

-Am putea fi o familie, Lisa...

Familie. În totu acești treisprezece ani, familia sa era unchiul Charley și ceilalți hoți din canalizație. Insa la gîndul că, în scurt timp, ar putea fi o familie, departe de canalizație, departe de hoți și de criminali, ea simți o scînteie de fericire, ce aprinse într-un colțișor al sufletului un mic, abia observabil foc al speranței.

Al speranței că se apropie un nou început. Un nou răsărit în viața ei, ce va aduce schimbări, schimbări numai decît bune, departe de canalizație, într-o lume nouă. O familie, o adevărată familie! Doar ei trei, uitînd acest zbuciumat trecut, în care băga mîna în buzunarul străin, pentru a apuca din nou acel trofeu...

Neapărat trebuia să vorbească cu unchiul Charley! Ar face-o chiar acum, cînd întoarsă pentru prima dată fără vreun portmoneu, pășea ușor, sub privirile interogative al altor hoți, ce pentru prima dată o vedeau pe neastîmpărata și impulsiva Lisa atît de smerită, atît de liniștită, cu o privire atît de blîndă! S-ar apropia de unchiul său, veșnic cuprins de supărare, tristețe sau, adeseori, furie, i-ar pune mînuța fină pe umăr, cum o făcea cînd era micuță, iar toate temerile unchiului ar dispărea precum dispărea ceața cînd soarele dimineții se ridică asupra pămîntului. Ar începe atunci ușurel, cum o făcea ea deobicei, să-i vorbească despre lumea de la suprafață, să-i povestească despre frumesețea

acelei lumi, ce i se deschise hoatei abia acum. O ultimă, disperată încercare de a-l scoate pe unchi din mîrșava lor canalizație, într-o lume, ce nu apăru niciodată într-o formă atît de miraculoasă!

Și-ar dori să-i deschidă unchiului, precum îi deschise și Allan în un așa scurt timp, o lume plină de farmece, atît de ignorată pînă acum! Și-ar dori să reînvie în unchi acea, de mult uitată, dependență de razele aurii ce se scaldă în Tamisa, de oamenii ce se plimbă pe străzile Londrei, de parcurile, de scuarurile, de atmosfera, de cerul acestui oraș, ce nu fusese niciodată atît de albastru! Și-ar dori ca unchiul să părăsească

această canalizație pentru totdeauna, să plece toți trei cît mai departe de această obscuritate și să lase pentru totdeauna povara acestor ani, îngropată în întunericul canalizației.

Cu totul că nu era perioada cea mai potrivită pentru astfel de discuții, ea se decise să vorbească. Unchiul său, în ultimele zile deveni mai nervos ca înainte și contrar obiceiilor sale, își îneca mînia și supărarea în „apele uitării”, înghițind puturosul

continut al paharelor unul după altul. La modestele încercări ale hoților de a-l salva de nesfinșitele pahare, acesta răcheta supărat, cerînd să fie lăsat în pace. După care urmau neapărat acele cuvinte vechi cît lumea, despre mîrșava existență cărora fiecare știe, însă, într-un profund respect canoanelor tuturor popoarelor, se feresc de utilizarea lor.

Lisa, iscusita hoată și nepoata sa, era unica persoană pe care unchiul Charley ar asculta-o. Deaceea ea păși în cămăruța-i întunecată, amenajată după toate regulile unei canalizații.

-Lisa...

El păruse deosebit de jenat că cea mai bună elevă a sa, cea mai iscusită hoată din Londra și, în sfârșit, nepoata, pe care o iubea enorm, îl surprinse într-o ipostază atât de mîrșavă. Într-o încercare de a ascunde de privirea Lisei paharele, două dintre ele căzură jos, spărgîndu-se. El privi cu neajutorare paharele.

Apoi văzu ochii căprui a fetei și într-o mîndrie nespusă, hîntuită de jena propriei mîrșavei sale ființe, gîndi că nimic n-ar putea scăpa de acești ochișori – un energie periculos al oricărui buzunar!

Însă limba-i amețită era săracă, prea săracă pentru a-i spune la această oră, cît de tare se mîndrește cu ea, deaceea el nu scoase decît un nou geamăt.

-Lisa...

Ea se apropie de masă și strînse paharele murdare, ascunzîndu-le în întunericul cămăruței.

Fie în locul Lisei un alt hoț, Charley neapărat s-ar mînia pe el, urlînd în nebunia sa cuvintele, ce ar avea menirea să gonească pe cel, ce avu curajul și obrăznicia să-i încalce liniștea. Însă n-o făcu. Lisa întotdeauna într-un fel inexplicabil, îi alina

durerea cu o singură privire, iar unchiul Charley doar clipi, când nepoata îndepărtase de el băutura.

Ea îl privi din nou, privirea ei se înlăcrimă, Charley simțea cum Lisa parcă dorea să-i spună ceva, însă se temea ca nu cumva să-i rănească sufletul chinuit de coșmarurile ce se tot repetau în ultimele nopți. Coșmaruri ce tot mai mult îl nelinișteau pe Charley Mason.

-Vorbește, Lisa, nu ai de ce te teme.

Ea începu atent și încetișor.

-Unchiule, trebuie să plecăm de aici.

El rîse scurt. Lisa cunoștea acest rîs trist și jalnic. Iată acum, unchiul va începe să-i vorbească despre hoți, despre pericolele de la suprafață, despre cît de periculoasă este meseria lor în sine și despre cît de important este un așa loc, ferit de ochii lumii. Însă, pentru prima dată în acești treisprezece ani, n-o făcu.

-Te-ai îndrăgostit de suprafață, nu-i așa?

Lisa, derutată, uimită la culme, nu găsi ce să-i răspundă și scoase din sine, probabil, cel mai adevărat răspuns.

-Da, se pare că da...

-Ah, Lisa, ar trebui să știi că hoții sunt ființe singurate... Sau, cel puțin, așa sunt eu... Ar trebui să știi acest lucru mai bine

ca toți neghiobii din canalizație. Bieții puștani ajung la ștreang unul după altul!

-Unchiule...

*-Știi, Lisa, astă-seară am avut un vis. Un coșmar...
Buzele unchiului se înălțară, de parcă vreun modelier ieșit din minți s-a gândit să i le dea cu pudră. Lisa asculta atent. Privirea ei înlăcrimată, uimită și, în sfârșit, speriată de teribila presimțire ce avea să fie împărtășită cu ea în următoarea clipă, se pierdea în adâncii ochi ai unchiului.*

-Era de parcă... eu însuși eram condamnat la ștreang.

Unchiul tăcu, iar tăcerea se împrăstie în încăpere, precum veninul celui mai teribil șarpe se împrăstie prin venele neajutoratei victime. Da, anume neajutorate... Neajutorată era Lisa și neajutorat era unchiul Charley în fața groaznicei presimțiri a inevitabilului.

-Iar acum, mă întreb, oare am ales calea cea dreaptă, atunci, când pentru prima dată băgasei mâna într-un buzunar străin?

Lisa nu-și putu abține o lacrimă ce se scurse mișelește pe obrazu-i fierbinte. Își tot repeta în gând că este doar un vis prostesc, o iluzie de noapte! Îi spunea acest lucru unchiului, încerca să-l înveselească, cum făcea când era mică, să-l facă să zîmbească, să uite de acest coșmar, însă groaznica presimțire, ce cuprinse cele două suflete, nu avea nici un remediu.

În acea noapte, Lisa adormi mai greu ca de obicei. Cu fiecare clipă scursă în întunericul nocturn, cuvintele lui Allan deveneau tot mai fantomatice, tot mai ireale, de parcă nu fuseseră spuse niciodată. Încetul cu încetul, clipele petrecute alături de Allan se pierdeau, îi alunecau printre degete, iar Lisa, alarmată, întreba întunericul nopții, oare au existat vreodată acele clipe? Oare au fost spuse vreodată acele cuvinte, ce se tot depărtau neîndurător?

Sărutul îi părăsi, se pare că atât de demult, subțirile-i buze, iar Lisa regreta, amarnic regreta că nu avea nimic ce i-ar putea aminti de Allan, ce i-ar dovedi existența sa în lumea ei. În acea clipă, ea își aminti cum în poveștile din copilărie, prințesa primea un inel – simbol al cuplului, al iubirii ce lega îndrăgostiții și care, într-o eventuală dispariție al prințului, sau o neașteptată amnezie a prințesei, avea menirea să-i amintească despre sentimentele lor.

Dar se înșela! Lisa avea un unic simbol al dragostei și, probabil, o unică amprentă a soartei ce făcu ca ei să se

întâlnească în acel scuar – portmoneul lui Allan.

Acel portmoneu, care îl fură cu atîta obrăznicie acum două săptămîni în urmă, ajunsese a fi unicul simbol al dragostei lor.

Acel portmoneu, ce stătea cuminte într-o ladă din cămăruța-i întunecată, era unica amprentă, pe care soarta o lăsă atît de neatent la răsăritul dragostei lor și în același timp, portmoneul era o altă amprentă – puntea spre trecut, ce lega hoața cu

amintirile faptelor de neiertat.

T. Wilder „Hoța”

